

i en rørende kjærlighet til det de selv eier, den elsker sitt fedreland, men føler ikke noe hat mot andre mennesker eller nasjoner.

Kan ikke den tyske metode i undervisningen knuses, kan ikke det bli resultatet av denne krig, da har millioner på millioner av mennesker ofret liv og blod forgjeves. Ingen ønsker den tyske nasjon utslettet, ingen ønsker den tyske metode med deportasjon gjennomført på tyskerne selv, men det er en plikt mot krigens ofre å gjennomføre en ny metode i undervisningen i de tyske skoler. Den kommende slekt i Tyskland må læres opp til å elske sitt eget og la andre få være i fred.

Først når den tyske ungdom får lære hva fedrelandskjærlighet virkelig er, først når den får en opplæring som gjør den begripelig at det å elske sitt eget land er ikke det samme som å hate andre, først da er det håp om en varig fred.

Det er vårt håp at Tyskland ved krigens slutt vil ha tilstrekkelig mange innen sin egen midte som forstår dette og som vil handle deretter. Da vil de sikkert selv få bygge opp det nye Tyskland, uten noen innblanding utenfra.

FINNLAND skal fortsette sin kamp til seiren er vunnet. Dette var president Rytis budskap til det finske folk. Tunge ofre har folket bragt, tyngre vil komme, men vårt folk kjemper for et stort, selvstendig Finland og da er ikke byrdene for tunge, ofrene for svære, sa Rytis videre.

Selvstendig har Finland vært siden 1918 da Sovjet-regjeringen med Lenin i spissen ga landet dets selvstendighet tilbake. Ved Tysklands hjelp

ble det da satt inn et styre i Finland som siden har ført landet til den katastrofe det nå er oppe i. Det er således ikke noe nytt når Tyskland er den som har bestemmelsesretten i Finland. Fra 1918, da det tyske ekspedisjonskorps skjøt ned 5000 finske arbeidere utenfor Helsingfors - stedet er siden kalt dødens dal - gjennom tysk hjelp til å bygge festningsverkene på grensen mot Sovjet Samveldet, helt fram til i dag går det en ubrutt linje av tysk innflytelse gjennom hele den finske politikk. Finland er i dag et besatt land. Formelt er det selvstyrt, men likesom Italia er det tyskerne som bestemmer alt som skal gjøres, både innenriks- og utenrikspolitisk. Ved Tysklands hjelp skal Finland bli stort og mektlig. Dette gikk også tydelig fram av Rytis tale, i Berlin er man tilfrets. De som har håpet på sepratfred med Finland - er skuffet.

STUDENTENES organisasjon har protestert mot å bli betraktet som medlemmer av «sambandet». Styret som sendte protesten er blitt arrestert. Det ser ut som ns vil ha en ny lærerstrid, et nytt nederlag.

LÆRERNE har nå fått meddelelse om at de er satt inn igjen i sine stillinger. Det er ikke stilt noen betingelser, eller nevnt noe om samband. Slik endte den strid, et notorisk nederlag for ns. De lærere som svek har sikkert nå en flau smak i munnen.

Oslo: Fruene Eng, Simensen. Kristiansen og Hernes, Maridalsv. 227 b og fru Oulie, Maridalsv. 231 er angivere. Pass på!

Olsen: «Det er stopp ved vår fabrikk. Maskinene røk».

Hansen: «Det er fiat, håper det ryker fler så blir det slutt på krigen»

FRIHETEN

Nr. 10 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

VÅRT SVAR. —

«Det er det store, og det er det glupe at merkjet det stend om beraren stupe».

Ottar Lie, Lars Nordbø, Bjarne Dalland, Harald Slaattelid, Theodor Danielsen, Ingolf Kleppesto, Arthur Berg, Thore Gerotti Espelid, Olaf Prestegaard, Knut Veka, Leif Kindem, Ole Kjell Karlsen, Olav Kvernmo, Sigurd Syvertsen, Arne Stensrud, Gustav Adolf Neråsen og Reidar Svendsen - alle medlemmer av Norges kommunistiske parti. Ottar Lie, Lars Nordbø, Bjarne Dalland og Harald Slaattelid var og medlemmer av partiets sentralstyre. Disse nordmenn er ikkje meir. Omlag eit år sat fleire av dei fengsla, vart mishandla, slegne og pinte i torturkammaren, til slutt slakta ned som krøter attmed ein mur. Deira einaste brotsverk var kjærleiken til land og folk.

Den tyske valdsmakta har sett seg føre å rydda ut stridsviljen i nordmennene. Framfor alt gjeld det å sletta ut alt førarskap for trugsmålet mot seg, Vi nemnar namna til

Viggo Hansteen og Arne Gauslaa. Disse var og medlemmer av kommunistpartiet. Redaktøren av «Arbeideren», Henry W. Kristiansen, og kona hans tok okkupasjonsmakta livet av i Tyskland. Fleire andre av partiet sine fremste menn og kvinner har og mista livet. Til no er over 200 nordmenn avretta. For nasjonens fridom og sjølstyrerett fall kvar einskild av desse på sin post. Dei høyrde til dei djervaste stridsmenn i den nasjonale fronten. Dei hadde berre eit mål for auga: Siger i fridomskrigen — kosta kva det koste vilde. Dei orka ikkje sjå fedrelandet kuva og folket trødd ned. Difor satte de alt inn i kampen,

Vi veit om den vonlause kjensla av armod og hjelpesløyse desse landsmenn hadde før dei seig om. Dei måtte venta kuleskotet utan å kunna løfta ei hand til verge. Livsviljen i dei krov retten til å verga seg, høve til å meid bødlane ned, i det minste ta nokre med seg i dauden. Men det lever nordmenn etter dei. Og vi, deira kameratar og landsmenn, skal vera dei fyrste som triv merkjestonga. Vi veit vel at krig krev liv. Men vi vil ikkje at landsmenn vergelaust skal slaktast. Vi vil ikkje

illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lykkes å få snudd,

ende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

Gi fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!

Pravda, det offisielle organ for regjeringen i Sovjet Samveldet, skriver om Norge og nordmennene: «Norge er et lite land med en liten befolkning, men den innsats nordmennene har gjort i krigen er den største noe land har gjort når en tar folketallet i betraktning. Norge har fortjent å bli fritt og selvstendig, og det skal også bli det. Regjeringen i Sovjet Samveldet garanterer at Norge skal

veta av folk i torturkammeran. Låt mordarane driva jakt på oss. Men djevlane skal akta seg, dei norske kulene raskar jamnt godt. Fridoms-krigen skal først vidare. Fedrelandet skal frigjerast.

Valdsmenna trur dei skal setja skrekken i folket. Men vi veit nå at ingen slepp unna kampen. Vi må slåst, for eller mot valdsmakta. Og då velgjer vi mot. For å verge vårt eige liv og vår eigen eksistens. Det må bera laust med ein kamp på liv og daud!

Dei landsmenn som valdsmakta myrda, var berarer av sjøve urkrafta i folket. Urkrafta må fram i heile nasjonen! Den nasjonale kampkrafta må loysast ut og driva oss til hard og kompromisslaus, uforsonleg krig. Månefallet reknar vi når sigeren er vunnen. No tel berre daude fiendar!

Vi skal ha våpen. Angivarar og provokatorer skal døy. Friskarane skal verge liv og heim. Sabotasje og sprengning skal splintra hjula i krigsmaskina. Vald og terror skal råka fienden sjøl. Hensynsløst skal valdsmakta knusast!

Det er vårt svar!

Nordmannen Gudlaug Vale.

få sin fulle frihet tilbake, det skal ikke bare få beholde det som det nå har av landområde, men det skal bli større. Nordmennene har fortjent det».

Vi overlater trøsting til nordmennene å avgjøre hvem de vil tro, russerne eller tyskerne.

Visepresidenten i USA Henry Wallace sier: «Ved hjelp av lederne i nasirevolusjonen forsøker satan nå å føre menigmann verden over tilbake til slaveri og mørke. For den nakne sannhet er at den voldspolitikk som nasistene preker er djevelens egen religion og lære. Det samme er tilfelle med læren at en rase og en klasse har arvet retten til å dominere over andre raser og klasser og betrakte dem som slaver. Troen på en av satan ledet fører med sine Quislinger, Lavalier og Mussolinier, hans «gauleitere» i alle nasjoner er det siste og ytterste mørke. Kan det være noe hetere helvete enn det å være en Quisling, med mindre det da måtte være det å være en Laval eller Mussolini».

FRONTENE. Det var mange som mente at vi var for pessimistiske i vår bedømmelse av de to parters maktforhold da vi for 2 måneder siden skrev vår oversikt fra frontene. Vår vurdering av styrkeforholdet var bygget på helt pålitelige opplysninger fra folk som ved selvsyn hadde hatt høve til å sette seg inn i forholdene. Nå er det også mange som ser noe anderledes på stillingen enn de gjorde for to måneder siden. Det er ikke noe rart, det er i samsvar med den menneskelige natur dette å bli revet med

av stemninger. Vi ønsker alle at krigen snart skal være slutt og med seier for våre våpen. Det er da lett å bli revet med i stemninger, ønskedrømmer. Her er vi ved forskjellen. Krigen er realiteter, den har ikke noe med drømmer å gjøre. Befolkningen bør også innstille seg på realiteter. Den nakne grå sannhet og den brutale virkelighet, det er krigens harde lov. Vi kan nok se lyspunkter i det fjerne, vi er helt sikre på nederlag for nasismen og seier for frihet og folkerettigheter. Det er det store lyspunkt for alle i dag, men når vil denne seier komme? Se, det vet ingen. Det er mulig de kommende vårmåneder vil gi en pekepinn, men det er lite trolig at det vil gi det endelige svar.

På østfronten har russerne initiativet på den nordre og midtre del av fronten. Det er framgang der, om enn langsam. På søravsnittet er det tyskerne som går fram, likeledes langsomt. Denne tilbakegang i sør betyr dog ikke at Sovjet ikke makter mer, men skyldes andre faktorer, bl. a. snøløsningen og de med den følgende vanskeligheter for transporten av tropper og materiell. Våren kom i år betydelig tidligere enn ventet. Sovjet-troppene hadde gått hurtig fram, det var å vente at de ikke hadde fått tilstrekkelig tid til å befeste sine nyvundne stillinger slik at de kunne stå for stormangrep. Når da tyskerne satte inn med slik styrke som de gjorde ved Charkov, så var det rimelig at Sovjet brukte den gamle taktikk, nemlig å gi opp herredømmet over en del terreng for å spare på folk og materiell. De har før gitt uttrykk for det samme, når de har sagt at terreng kan vinnes

tilbake, men døde soldater kan ikke bli vekket til live. Dette trekk har gjennom hele historien vært typisk for russisk krigsførsel.

Tyskerne på sin side sto i en virkelig farefull stilling da den røde hær var nådd Poltava. Det kunne her bety det absolutte nederlag dersom de måtte tilbake over Dnjepr og ned til Svartehavet ved Odessa eller Nicolajev. Det var derfor rimelig at den tyske hærledning måtte gjøre en kraftanstrengelse her; den måtte for enhver pris få de flyktende soldater til å snu. Dette oppnådde de ved å føre over 12 divisjoner fra Frankrike, ved å sette inn 7 rumenske divisjoner og hente opp fra Krim og andre steder fra, forholdsvis friske tyske tropper. De angrep så om lag med 25 divisjoner på et forholdsvis lite område. En slik kraftanstrengelse kan nok føre til øyeblikkelige resultater, men det er lite sannsynlig at det betyr så mye som tyskerne vil gi det utseendet av. Det er ikke noen grunn til å tro at tyskerne i de nærmeste vil klare å fortsette sin offensiv, eller føre denne fram gjennom vår- og sommermånedene. At tyskerne vil klare å skaffe en tallmessig stor styrke for en eventuell offensiv, kan en anse som sikkert, men like sikkert er det at det kvalitative ikke vil svare til hva de før har hatt. Selv en bunnskraping av den tyske industri og innkommandering av de folk som i dag gjør tjeneste i f.eks. org. Todt, vil ikke skaffe tyskerne kvalitativt gode soldater.

Vi kan også vente at Sovjet Samveldet vil fortsette sin taktikk og trekke seg endel tilbake i løpet av sommeren dersom det tyske press

illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lyktes å få snudd,

ende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

Gi fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!

skulde bli så stort at det vil koste uforholdsvist mye å stå mot det. Det kan være mulig at ledelsen vil finne det regningsvarende å ta ennå et vinterfelttog for der å gjøre det endelig av med motstanderen. Men selv om en slik taktikk blir brukt, er det ingen grunn til engstelse eller til å tro at Sovjet Samveldet har interesse av å holde krigen gående en dag lenger enn nødvendig.

Etter engelske meldinger er Tyskland bombet kraftig i løpet av de første 14 dager i mars. Det skal også være påført den tyske industri betydelige skader. Det er klart at dette har overordentlig stor betydning for krigens gang. Det setter derfor ned humøret hos oss når det inntrener en pause i angrepene. Det er også mange innenfor vårt land som er tilbøyelig til å kritisere den krigsførsel som vestmaktene bruker. Her, som i alle andre tilfeller, er det lett å si at det skal gjøres det og det, men det er alltid verre å utføre det. Det er rimelig at folk her gjerne vilde se realiteter, at de mener England og USA nå må være istand til å tilføye fienden større slag enn de gjør, men noe virkelig positivt å bygge på har vi ikke. Vi må derfor nøye oss med å beholde troen på at det som kan gjøres, det blir gjort. Det foreligger ikke noe som kan tyde på at de reiser som foretas og de konferanser som holdes, ikke har alvorlige hensikter.

I Tunis er engelskmenn og amerikanere gått til angrep og selv etter tyske meldinger ser det ut til at angrepet er av en mer enn vanlig hård art. Det gir oss noe mer tro på et godt utfall når vi ser at Montgomery påny har gått til angrep.

Den behandling han ga Rommel ønsker vi alle tyskere skal få.

De dager som nå kommer vil bli en ventetid. Først når vårløsningen er over på østfronten og lederne på begge sider har stilt opp til kamp påny, vil vi få noe mer utførlig å holge oss til. Vi håper Den røde hær innen ikke altfor lang tid vil ha rensket sitt fedreland for nasihordene.

I Rsjev var det før krigen 65.000 mennesker. Halvparten ble evakuert da russerne trakk seg ut av byen. Da de nå igjen inntok byen var det 200 forkomne mennesker tilbake. Resten, 32.300 mennesker var drept, sultet ihjel eller deportert. I Rostov drøpte tyskerne 18.000 sivilpersoner. Det er denne nasjon som representerer det nye Europa. Det er godt vi vet at det aldri vil skje.

OSLO: Angivere:

Reidulf Pedersen, Huitfeldtsgt. 18, Arthur Nilsen, Thurmannsgata 9, Frk. Culborg Larsen, Colletsgt. 65, fru Judith Kristoffersen, Sahrsgate 31 b, 1. Sender og gir illegalt materiell til folk og sender så anmeldelser på dem til politiet.

Pass opp for angivere!

Den 22 mars ble det sendt 170 norske fanger fra Grini til Tyskland. Mange av disse hadde sittet ganske kort tid på Grini, de hadde ikke fått noen dom.

1942:
Eksport av matvarer til Tyskland:
280 millioner kroner.

1942:
Import av matvarer fra Tyskland:
141 millioner kroner.

FRIHETEN

Nr. 11 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

MOTSTANDSGRUPPER — 2

Etter som krigen blir hårdere og tyskerne trengt mer og mer opp mot veggen, vil det bli behov for mer utbygd, organisert motstand fra den norske befolknings side. Det er sikkert klart for alle at krigen vil bli skjerpet i den tid som no kommer. Tyskerne har proklamert den totale krig og den kjenner ingen grenser, ingen barmhjertighet. Derfor kan heller ikke de som står på den andre siden vise noen avslappelse i kampen, vise noen barmhjertighet. Like hård og brutal som kampen føres mot oss, må vårt svar være. Det norske folk må bruke de våpen som det har, sette dem inn i kampen på rette sted og til rett tid for den måte å slå motstanderen med den samme hensynsløshet som han selv bruker. Kampen må føres fram etter alle mulige veier. Vår front går over alt, våre mannskaper må være på plass, rede til å gripe den minste sjanse som gis for å tilføye motstanderen tap. For å kunne gjennomføre vår kamp med så små tap som mulig for oss, er det nødvendig at kampen blir organisert etter bestemte linjer. Det som er aktuelt i dag, er våre motstandsgrupper.

Disse gruppers oppgave er gitt i og med navnet — motstandsgrupper. Måten å gjøre motstand på kan være

forskjellig etter som anledningen er der, men det er to ting som må stå øverst på dagsordenen: Den organiserte motstand og den organiserte sikkerhet.

Det må være klart for alle at tilfældige aksjoner, som kun delvis lykkes, og som fører til store tap for oss, ikke vil tilføye fienden den skade som svarer til ofrene. For oss veier tap av menneskeliv og innesperring av våre folk temmelig tungt. Enkelte ganger kommer vi ikke utenom slike ofre, og da får vi ta dem, men ingen av ofrene skal skyldes dårlig organisasjon. Ingen ting skal være tilfældig. Såvel selve kamphandlingen som utførelsen og sikkerheten må nøye drøftes, ikke en, men mange ganger. Først når en brukbar vei for selve handlingen er funnet, og det er sørget for sikkerhet for aktørene, kan en gå til selve verket. Selve aksjonen kan være av forskjellig slags. Det er uråd å gi bestemte direktiver for alle de små og store aksjoner som tilsammen utgjør hele vår kamp. Den måte det skal gåes fram på blir ofte diktert av arten av den handling som skal utføres. — Gå da til verket, men vis kløkt og omtanke. Utsett ikke deg selv eller dine medarbeidere for unødige risiko, men overvei alle dine handlinger. La dine aksjoner ramme skånselsløst og sikkert. For hver

illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lyktes å få snudd,

det nåværende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

Gi fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!